

Arrest

nr. 137 487 van 28 januari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2014 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 1 december 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 27 november 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 8 april 2013 weigert ook de Raad bij arrest met nummer 100 597 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 12 februari 2014 wordt een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) genomen. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt op 29 juli 2014, bij arrest met nummer 127 547, verworpen.

1.2 Op 20 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt door de Raad verworpen op 28 januari 2015, bij arrest met nummer 137 486.

1.3 Op 20 oktober 2014 neemt de gemachtigde eveneens de beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: (…)

voornaam: (…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Uganda

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20/10/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrekken enkele termijn is toegestaan of;

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Een inreisverbod van drie jaar (3) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien zij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten die haar betekend werd op 15/02/2014. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om haar zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Betrokkene werd nochtans ook door de stad Brugge geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Op 09/10/2014 werd ten aanzien van betrokkene een PV opgesteld voor oplichting in sociaal strafrecht en andere inbreuken op sociale strafrechtbank (BG.20.L1.(…)/2014). Betrokkene is hierbij gekend voor oplichting en schrijftvervalsing met OCMW Brugge als benadeelde partij.

Betrokkene verklaart een partner te hebben in België (V(…) L(…),(…)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig Inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. (…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. Verwerende partij stelt onder andere het volgende in de thans bestreden beslissing:

“Op 09/10/2014 werd ten aanzien van betrokkene een PV opgesteld voor oplichting in sociaal strafrecht en andere inbreuken op sociale strafrechtbank (BG.20.L1.00175212014). Betrokkene is hierbij gekend voor oplichting en schriftvervalsing met OCMW Brugge als benadeelde partij.”

II.1.3. Verzoekende partij vraagt zich af of het bewust PV te haren laste, waarnaar de thans bestreden beslissing verwijst, wel degelijk in haar dossier zit.

Verzoekende partij vraagt zich dan ook af of er hier enig stuk van terug te vinden is in haar dossier, dat essentieel is om de legaliteit van de bestreden beslissing te kunnen verifiëren.

Het is voor verzoekende partij onmogelijk om de legaliteit van de bestreden beslissing na te gaan zonder over de bewuste stukken te beschikken waaruit zou blijken dat verzoekende partij wel degelijk een PV heeft. Het is namelijk het “kroonstuk” waarop de bestreden beslissing gebaseerd is.

Indien het stuk niet in het administratief dossier zit, stelt verzoekende partij zich dan ook noodgedwongen op het standpunt dat het PV nooit is opgesteld en verzoekt uw Raad om de bestreden beslissing te vernietigen.

II.1.4. Thans wordt geen enkel stuk voorgelegd die de thans bestreden beslissing kan staven en is verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij de materiële motiveringsverplichting, artikel 74/11 Vreemdelingenwet van en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.”

2.1.2 In de mate dat de verzoekende partij een schending aanvoert van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden vastgesteld dat zij nalaat concreet uiteen te zetten op welke wijze deze rechtsregels door de bestreden beslissing werden geschonden. Haar betoog heeft immers slechts betrekking op de motiveringsplicht. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder ‘middel’ echter worden begrepen, de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). In deze mate is het eerste middel dan ook onontvankelijk.

Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij verwijst in het kader van haar eerste middel naar het onderdeel van de motivering dat betrekking heeft op een "PV" voor oplichting in sociale strafrecht en andere inbreuken op "sociale strafrechtbank". Zij vraagt zich af of dit "PV" wel degelijk in haar dossier zit, of hier enig stuk van terug te vinden is, en stelt dat het voor haar onmogelijk is de legaliteit van de bestreden beslissing na te gaan zonder over de bewuste stukken te beschikken waaruit zou blijken dat zij wel degelijk een "PV" heeft, dat dit namelijk het kroonstuk is waarop de bestreden beslissing gebaseerd is. De verzoekende partij geeft aan dat, indien het stuk niet in het administratief dossier zit, zij zich noodgedwongen stelt op het standpunt dat het "PV" nooit is opgesteld, dat thans geen enkel stuk wordt voorgelegd "die" de bestreden beslissing kan staven, zodat deze dient te worden vernietigd.

De Raad stelt vast dat het betrokken proces-verbaal zelf zich niet in het administratief dossier bevindt, maar de inhoud ervan blijkt voldoende uit de bestreden beslissing en het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt dat de recherche van de politiezone Brugge op 9 oktober 2014 aan de dossierbehandelaar van de Dienst Vreemdelingenzaken telefonisch meedeelde dat een proces-verbaal werd opgesteld en voor welke feiten. Er wordt in het gesprek aangegeven voor welke feiten de verzoekende partij gekend is. In de bestreden beslissing wordt tevens het nummer van het betrokken proces-verbaal uitdrukkelijk vermeld. De verzoekende partij maakt dan ook niet duidelijk op grond waarvan zou moeten aangenomen worden dat dit proces-verbaal niet zou bestaan, louter omdat het eigenlijke stuk zich niet in het administratief dossier bevindt, wanneer zowel uit de bestreden beslissing zelf als uit het administratief dossier blijkt waarop het proces-verbaal betrekking heeft en welk nummer het heeft. Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op generlei wijze concreet ingaat op hetgeen in de bestreden beslissing met verwijzing naar het betrokken proces-verbaal wordt gesteld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"II.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.2. Verwerende partij stelt het volgende in de thans bestreden beslissing:

"Betrokkene werd nochtans ook door de stad Brugge geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)."

II.2.3. Verzoekende partij ontkent ten stelligste aan haar raadsman dat zij geïnformeerd werd door de stad Brugge omtrent de mogelijkheden tot vrijwillig vertrek.

Verzoekende partij vraagt zich dan ook af of er hier enig stuk van terug te vinden is in haar dossier, dat essentieel is om de legaliteit van de bestreden beslissing te kunnen verifiëren.

Het is voor verzoekende partij onmogelijk om de legaliteit van de bestreden beslissing na te gaan zonder over het bewuste stuk te beschikken waaruit zou blijken dat verzoekende partij wel degelijk geïnformeerd werd.

II.2.4. Thans wordt geen enkel stuk voorgelegd die de thans bestreden beslissing kan staven en is verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.”

2.2.2 In de mate dat de verzoekende partij een schending aanvoert van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden vastgesteld dat zij ook in het kader van het tweede middel nalaat concreet uiteen te zetten op welke wijze deze rechtsregels door de bestreden beslissing werden geschonden. Haar betoog heeft immers slechts betrekking op de motiveringsplicht. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip ‘middel’ is uiteengezet, is het tweede middel in de aangegeven mate dan ook onontvankelijk.

Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht verwijst de verzoekende partij in het kader van haar tweede middel naar het onderdeel van de motivering dat betrekking heeft op het feit dat zij door de stad Brugge geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land. De verzoekende partij ontkent dat het geïnformeerd worden omtrent de mogelijkheden tot vrijwillig vertrek heeft plaatsgevonden en stelt dat het voor haar onmogelijk is de legaliteit van de bestreden beslissing na te gaan zonder over het bewuste stuk te beschikken waaruit zou blijken dat zij wel degelijk geïnformeerd werd, en dat thans geen enkel stuk wordt voorgelegd “die” de bestreden beslissing kan staven, zodat deze dient te worden vernietigd.

De Raad wijst erop dat uit het administratief dossier wel degelijk blijkt dat een gesprek aangaande de terugkeer heeft plaatsgevonden. Op 28 februari 2014 werd een identificatieformulier ingevuld in het kader van de toepassing van de omzendbrief van 10 juni 2011, waarbij luik 1.1 van dit formulier – in te vullen door de vreemdeling – door de verzoekende partij werd ondertekend. Uit luik 1.3 van dit formulier – in te vullen door de gemeente – blijkt dat op 28 februari 2014 een eerste gesprek opvolging terugkeer plaatsvond. De verzoekende partij kan zodoende niet voorhouden niet geïnformeerd te zijn geweest in het kader van de omzendbrief waarnaar de bestreden beslissing verwijst en kan tevens niet voorhouden dat zich hiervan geen stuk in het administratief dossier bevindt. Voor het overige dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet verder ingaat op dit onderdeel van de motivering.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1 In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“II.3.4. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

II.3.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

II.3.3. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft. In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 3 jaar oplegt. Verwerende partij haalt aan dat niet aan de terugkeerplicht werd voldaan. Verzoeker ontkent dit niet, doch is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Meer nog. Verwerende partij is op de hoogte van het feit dat verzoekende partij een relatie onderhoudt met een Belgische onderdaan en nog legt zij een inreisverbod op van het maximum termijn. Dit is niet redelijk.

II.3.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar. Waarom direct gekozen wordt voor de 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

Verwerende partij haalt een vermeende schending van artikel 8 EVRM aan, maar legt toch een inreisverbod van drie jaar op. Verzoekende partij begrijpt de thans bestreden beslissing dan ook niet.

II.3.5. De verwerende partij zal zich wellicht pogen te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij – integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor een termijn van twee jaar kiest en niet voor een mindere termijn van 1 jaar.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken – zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft – maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van 2 jaar, dan zou zich ter zake geen enkele motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij "door de Wet gebonden zijn" en in het kader van zo'n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren.

Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan, aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 0 jaar tot drie jaar.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

II.3.6. Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 3 jaar, dient zij te motiveren waarom zij net voor de termijn van 3 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar het RvV-arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012.

(...)

Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

II.3.7. Ten overvloede wordt gewezen op artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat uitdrukkelijk bepaalt: (...)

De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval.

II.3.8. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 8 EVRM en artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

Het middel is ernstig en gegrond."

2.3.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij slechts naar dit artikel verwijst daar waar zij het volgende stelt: "Verwerende partij haalt een vermeende schending van artikel 8 EVRM aan, maar legt toch een inreisverbod van drie jaar op. Verzoekende partij begrijpt de thans bestreden beslissing dan ook niet." Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zelfs niet aangeeft waarop voormeld artikel 8 betrekking heeft, laat staan dat zij zou uiteenzetten op welke manier dit artikel geschonden zou zijn. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot artikel 8 van het EVRM verwezen naar een partner in België. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de verwerende partij op de hoogte is van het feit dat zij een relatie onderhoudt met een Belgische onderdaan, maar koppelt dit op generlei wijze aan de in de hoofding van het derde middel aangehaalde schending van artikel 8 van het EVRM. Zij haalt dit immers slechts aan om te stellen dat het niet redelijk is een inreisverbod van de maximumtermijn op te leggen. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij hiermee op geen enkele manier op voldoende precieze wijze zelfs maar het bestaan van een gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uiteenzet, laat staan de wijze waarop de bestreden beslissing dit zou

geschonden hebben. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip 'middel' is uiteengezet, is het derde middel in de aangegeven mate dan ook onontvankelijk.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel worden bekeken in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De verzoekende partij voert op meerdere plaatsen in de uiteenzetting van haar derde middel aan dat voormeld artikel 74/11 maar voorziet in de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting om dit effectief en ten allen tijde te doen. Zij meent dat de gemachtigde, door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid, dan ook geenszins verduidelijkt waarom hij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen, en dat de bestreden beslissing geenszins duidelijk maakt dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van de verzoekende partij.

De Raad wijst erop dat het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet slechts bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, niet de vaststelling of al dan niet een inreisverbod kan opgelegd worden op zich. Uit het tweede lid van voormelde bepaling blijkt vervolgens duidelijk dat de beslissing tot verwijdering in twee gevallen met een inreisverbod van maximum drie jaar gepaard gaat. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat slechts in een mogelijkheid tot het opleggen van een inreisverbod voorzien is voor wie zich in één van de twee vermelde gevallen bevindt. In de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt, met name daar niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Verder wordt aangegeven dat zij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 15 februari 2014 en dat dus niet voldaan werd aan de terugkeerverplichting. Zodoende blijkt uit de bestreden beslissing uitdrukkelijk waarom het inreisverbod werd opgelegd. De Raad benadrukt nogmaals dat wanneer een vreemdeling zich in het geval van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt – zoals *in casu* de verzoekende partij, die ook niet betwist dat zij geen gevolg gegeven heeft aan het eerder bevel van 15 februari 2014 en erkent dat niet aan de terugkeerplicht werd voldaan – de wet de oplegging van een inreisverbod voorziet en van een mogelijkheid voor de gemachtigde geen sprake is.

Tevens stelt de verzoekende partij dat nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom op *quasi* automatische wijze een inreisverbod van drie jaar, de maximumtermijn, wordt opgelegd. Zij meent dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zonder meer een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Ook geeft zij aan dat de gemachtigde op de hoogte is van het feit dat zij een relatie onderhoudt met een Belgische onderdaan en nog een inreisverbod van de maximumtermijn oplegt, hetgeen zij niet redelijk acht.

Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het

redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad wijst erop dat in de motivering van de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd wordt waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, waarbij niet slechts verwezen wordt naar het niet voldaan hebben aan de terugkeerverplichting, maar nog drie verdere motieven worden opgegeven. Deze hebben betrekking op het geïnformeerd worden door de stad Brugge over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, op het op 9 oktober 2014 opgestelde proces-verbaal voor oplichting in sociaal strafrecht en andere inbreuken op "*sociale strafrechtbank*", en op de partner die de verzoekende partij verklaart te hebben in België, waarbij ingegaan wordt op een vermeende schending van artikel 8 van het EVRM. Uit de bespreking van het eerste en tweede middel is reeds gebleken dat de eerste twee motieven beantwoorden aan de informatie die blijkt uit het administratief dossier. De verzoekende partij maakt dan ook niet duidelijk op grond waarvan zij meent dat de gemachtigde onzorgvuldig is geweest. Waar zij stelt dat het niet redelijk is om een inreisverbod van drie jaar op te leggen, terwijl de gemachtigde op de hoogte is van haar relatie met een Belgische onderdaan, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing duidelijk met dit gegeven rekening gehouden wordt, maar uiteengezet wordt waarom deze verklaarde relatie niet aan het opgelegde inreisverbod in de weg staat. Hierbij wordt onder meer gesteld dat het de verzoekende partij vrij staat desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, en dat indien zij effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen, onderhavig inreisverbod voor haar geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel hoeft te vormen. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welke manier van een onredelijke beslissing sprake zou zijn. Gelet op de uitgebreide motivering kan de verzoekende partij ook niet voorhouden dat op *quasi* automatische wijze een inreisverbod van drie jaar zou zijn opgelegd.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij de thans bestreden beslissing niet begrijpt, daar toch een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, terwijl de gemachtigde een vermeende schending van artikel 8 van het EVRM aanhaalt, benadrukt de Raad nogmaals dat uit de motivering van de bestreden beslissing waarin sprake is van voormeld artikel 8, blijkt waarom de gemachtigde gemeend heeft dat de verklaarde relatie van de verzoekende partij met een Belg het opleggen van een inreisverbod van drie jaar niet in de weg staat. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden de bestreden beslissing op dit vlak niet te kunnen begrijpen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de ruime discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde aangaande de duur van het inreisverbod, en aangeeft dat dit een strengere motiveringsplicht met zich mee brengt, herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing een uitgebreide motivering bevat om te rechtvaardigen waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. In dit kader verwijst de verzoekende partij eveneens naar het feit dat de duur van een inreisverbod bepaald moet worden aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval, en dat deze duur evenredig moet zijn aan het doel of de reden van de oplegging ervan. Wat dit laatste betreft, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat aan te geven waaruit zij deze specifieke verplichting afleidt. Met betrekking tot het eerste element, dient te worden vastgesteld dat artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet inderdaad bepaalt dat voor de vaststelling van de duur moet rekening gehouden worden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De verzoekende partij kan echter niet voorhouden dat de gemachtigde geen rekening gehouden heeft met haar specifieke omstandigheden, wanneer de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de duur van het inreisverbod, uitgebreid ingaat op zulke specifieke omstandigheden: er wordt verwezen naar het feit dat de verzoekende partij geïnformeerd is geweest in het kader van voormelde omzendbrief van 10 juni 2011, naar een proces-verbaal dat in haar hoofdte opgesteld is geweest en naar de relatie die zij verklaart te hebben met een partner in België. Met betrekking tot het arrest van de Raad waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst, merkt de Raad op – naast de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben – dat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat hetgeen in het betrokken arrest gesteld wordt op haar geval van toepassing zou zijn, nu uit dit arrest duidelijk blijkt dat in het toen voorliggende geval geenszins enige afweging of onderzoek met betrekking tot de specifieke omstandigheden van de betrokken verzoekende partij was doorgevoerd, terwijl *in casu* duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing dat dit voor de verzoekende partij wel het geval is. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de gemachtigde aldus op kennelijk onredelijke wijze zou gehandeld hebben.

Ten slotte verwijst de verzoekende partij ten overvloede naar artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, en herhaalt zij dat de duur van een inreisverbod geval per geval beoordeeld dient te worden en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval. De Raad benadrukt nogmaals dat uit de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat met deze specifieke omstandigheden rekening werd gehouden.

Gelet op het bovenstaande wordt een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE